



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. M. J.**, zast. Mgr. Vladislavem Kutějem, advokátem, se sídlem Jičínská 1346/6, Praha, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2017, č. j. PPR-27499-15/ČJ-2017-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2021, č. j. 3 Ad 4/2018 - 235,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Usnesením ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 20. 9. 2017, č. j. KRPA-249037-38/ČJ-2017-0000KR, bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v řízení ve věci služebního poměru vedeného pod č. j. KRPA-249037/ČJ-2017-0000ZT s mjr. Bc. M. I. zastaveno řízení o námitce podjatosti plk. JUDr. I. S., kterou učinil žalobce, neboť jeho žádost o vyloučení tohoto služebního funkcionáře pro důvody podjatosti je zjevně právně nepřipustná.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 12. 2017, č. j. PPR-27499-15/ČJ-2017-990131, bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 26. 3. 2021, č. j. 3 Ad 4/2018 - 235, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl.

[4] V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že žalobce se žádostí ze dne 8. 9. 2017 domáhal vyloučení plk. S. pro jeho podjatost z řízení ve věcech služebního poměru vedeného s mjr. I. Institut námitky podjatosti služebního funkcionáře zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neobsahuje, a proto je třeba aplikovat obecnou úpravu obsaženou v § 14 správního řádu, což koresponduje i se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012 - 19. Podle § 14 odst. 2 správního řádu může podjatost úřední osoby namítnout účastník řízení, jakmile se o ní dozví. Z toho lze dovodit, že osoba, která není účastníkem řízení, takové právo nemá. Správní orgán se tedy námitkou podjatosti meritorně zabývá jen tehdy, je-li podaná účastníkem řízení, jak vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 30 A 244/2017 - 34.

[5] Dále městský soud uvedl, že v posuzované věci plk. S. jako příslušný služební funkcionář na základě skutečností uvedených v podání žalobce ze dne 3. 7. 2017 zahájil dne 10. 8. 2017 s mjr. I. řízení pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru. Toto řízení se však zahajuje z moci úřední prvním úkonem učiněným služebním funkcionářem vůči příslušníkovi (účastníkovi řízení), jehož práva a povinnosti mají být dotčena. Podání ze dne 3. 7. 2017 tedy nelze považovat za kvalifikovanou žádost, kterou by žalobce uplatnil svůj subjektivní nárok vyplývající ze zákona o služebním poměru či jiného právního předpisu a jejímž doručením příslušnému služebnímu funkcionáři by bylo zahájeno řízení o kázeňském přestupku. Jednalo se pouze o podnět, na jehož základě mohl, ale také nemusel služební funkcionář zahájit řízení ve věcech služebního poměru.

[6] Městský soud odkázal na § 169 zákona o služebním poměru, podle něhož v posuzovaném případě postavení účastníka řízení náleželo pouze mjr. I., o jehož právech a povinnostech v něm mělo být rozhodováno, a to na rozdíl od žalobce, který nemohl být na svých právech jakkoliv zkrácen. Žalobce se mohl domáhat jen ochrany svých vlastních práv, a nikoli práv třetích osob či dohledu nad zákonností postupu správního orgánu ve veřejném zájmu. Oba služební orgány tudíž nepochybily, pokud žalobci nepřiznaly v řízení o kázeňském přestupku postavení dalšího účastníka řízení. Nepřiznání postavení účastníka řízení žalobce v kázeňském řízení s jeho nadřízeným přitom nemá vliv na uplatnění jím tvrzených práv. Žalobce totiž nezávisle na skutečnosti, zda je či není účastníkem kázeňského řízení vedeného s mjr. I., může v tomto směru využít příslušných právních prostředků zakotvených v zákoně o služebním poměru či v zákoně upravujícím odpovědnost za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

pokračování

[7] Námitce žalobce, že má být účastníkem všech řízení, která inicioval, nelze podle městského soudu přisvědčit. Tato jiná řízení, byla-li vedena, totiž nebyla a nemohla být předmětem žalobou napadeného rozhodnutí ani meritorního rozhodnutí služebního funkcionáře. K tvrzením žalobce, podle nichž by mohl jako účastník řízení ochránit osobnostní práva a domoci se tak dalších práv, je nutné uvést, že procesní práva náležejí pouze účastníku řízení. Pokud tedy žalobci takové postavení nenáleželo a o této skutečnosti nemůže být žádných pochybností, pak nemohl být na těchto právech zkrácen, nebyly mu odňaty nároky vyplývající ze správního řádu, Ústavy České republiky a Listiny základních práv a svobod a nedošlo k porušení principu rovnosti.

[8] Městský soud z uvedených důvodů uzavřel, že námitka podjatosti byla uplatněna osobou k tomu neoprávněnou, neboť i bez jejího meritorního posouzení bylo na první pohled zjevné, že jí nelze vyhovět. Služební funkcionář tak správně řízení o žádosti žalobce ze dne 8. 9. 2017 pro její zjevnou právní nepřipustnost usnesením zastavil.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[9] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že § 169 zákona o služebním poměru o účastenství ve věcech služebního poměru není možné vykládat izolovaně, nýbrž s ohledem na obecné právní principy, základní zásady správního řízení a požadavky zákona, judikatury i právní teorie by výčet účastníků obsažených v tomto ustanovení zákona neměl být považován za úplný a jako podpůrný má být aplikován § 27 správního řádu. Podle jeho odstavce druhého a třetího je účastníkem řízení také osoba, která může být rozhodnutím přímo dotčena na svých právech nebo povinnostech nebo o níž to stanoví zvláštní zákon. Ústavní soud v nálezech ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 600/99, a ze dne 10. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 547/02, dovedl, že k tomu, aby měl určitý subjekt postavení účastníka řízení, postačí pouhý hmotněprávní předpoklad existence jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností, o nichž má být jednáno. Ostatně i městský soud v napadeném rozsudku uvádí, že v posuzovaném případě se postavení účastníka řízení přiznává osobě, o jejíchž právech a povinnostech se má v řízení jednat, aniž by vymezení okruhu účastníků řízení podle § 169 zákona o služebním poměru výslovně označil za uzavřený a neumožňující podpůrnou aplikaci správního řádu. Přitom právě na základě této skutečnosti stěžovatel dovozoval své účastenství v předmětném řízení.

[11] V této souvislosti stěžovatel namítl, že inicioval řízení o kázeňském přestupku z důvodu šikany, které čelil ze strany mjr. I. Tato šikana představovala zcela zásadní zásah do jeho osobnostních práv v rovině pracovní, osobní, rodinné i zdravotní. Ostatně jedním z důvodů, které jej vedly u ukončení služebního poměru, byla právě zmiňovaná šikana a její důsledky pro vzájemné vztahy na pracovišti a jeho zdravotní stav. Fakticky se tak jeho postavení rovnalo procesnímu postavení poškozeného tak, jako je tomu

například v případě řízení trestního či přestupkového. Řízení o kázeňském přestupku mjr. I. se dále dotýkalo jeho práv na příznivé pracovní prostředí, náhradu škody způsobenou při výkonu veřejné moci a zákazu diskriminace. Na základě těchto skutečností rozhodnutí o kázeňském přestupku bezprostředně zasahovalo také do jeho práv, a proto měl být považován za účastníka řízení. V opačném případě by totiž poškozenému příslušníku bylo zabráněno efektivně realizovat právo na náhradu škody a další dotčená práva, což zákonodárce jistě nezamýšlel. Posouzení této právní otázky přitom bude mít dopad nejen do jeho práva, nýbrž také nepřímo ovlivní práva policistů a jejich procesní možnosti obrany. Citované ustanovení zákona o služebním poměru přitom není nezákonné, jen doposud bylo nesprávně vykládáno, čímž docházelo ke krácení práv příslušníků bezpečnostních sborů, včetně porušení jejich práva na spravedlivý proces.

[12] Dále stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Při soudním jednání dne 26. 3. 2021 totiž navrhl k prokázání důvodů podané námitky podjatosti a přímého vlivu kázeňského řízení na jeho osobnostní práva výslech několika svědků a připojení správních spisů. Městský soud však po tiché poradě bez bližšího odůvodnění tyto důkazní návrhy zamítl a stejně nedostatečným způsobem se s nimi vypořádal v bodě 14 napadeného rozsudku, ve kterém jen uvedl, že je považuje za nadbytečné s ohledem na dostatečnost shromážděného spisového materiálu. V odůvodnění rozhodnutí městského soudu tak v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018 - 43, nebylo objasněno, proč provedení navrhovaných důkazů nebylo potřebné pro rozhodnutí v dané věci. Přitom jenom spisy Generální inspekce bezpečnostních sborů, které navrhl opatřit, obsahují celkem čtyři plné svazky, a jedná se tak o rozsáhlý materiál.

[13] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že znění § 169 zákona o služebním poměru obsahuje komplexní zvláštní úpravu účastenství v kázeňských věcech, a proto není namístě aplikace § 27 správního řádu. Subsidiarita správního řádu přitom neznamená, že se vždy použije tento zákon doplněný o speciální právní úpravu, nýbrž že se správní řád použije podpůrně, není-li nějaká otázka ve zvláštním zákoně upravena dostatečně, což ohledně účastenství ve věcech kázeňských nelze dovodit. Uvedené řízení je totiž specifické v tom, že se v něm řeší kázeňský přestupek obviněného příslušníka bezpečnostního sboru, jehož práva musejí být v první řadě zachována. S ohledem na tuto skutečnost a taxativní výčet účastníků řízení v kázeňských věcech obsažený v § 169 zákona o služebním poměru nelze ustanovení § 27 správního řádu použít. Opačný postup by byl v rozporu se zákonem o služebním poměru i s v něm obsaženou kogentní úpravou účastenství v kázeňských věcech a představoval by nepřipustnou analogii v neprospěch obviněného, což by ve svém důsledku znamenalo porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K stejnému závěru o nemožnosti aplikace § 27 správního řádu na účastenství v řízení o kázeňském přestupku příslušníků bezpečnostních sborů dospěl i Ústavní soud v usnesení ze dne 16. 12. 2019, sp. zn. IV. ÚS 3178/19, a komentář k zákonu o služebním poměru. Jeho znění § 189 odst. 2 umožňuje připustit osoby poškozené

pokračování

deliktním jednáním policisty jako účastníky kázeňského řízení jen v případě, že se jedná o navrhovatele ve smyslu zákona o přestupcích a o jednání mající znaky vyjmenovaných přestupků spáchaných mezi osobami blízkými. V ostatních případech se jedná o podnět, na něhož se plně vztahuje režim § 42 správního řádu a který je toliko prověřován, přičemž jeho podatel není účastníkem případně následně vedeného řízení ve věcech kázeňských, a to ani za situace, kdy se cítí být tvrzeným jednáním obviněného dotčen. Stěžovateli jako pouhému podateli podnětu proto takové postavení nenáleželo.

[15] Dále žalovaný uvedl, že pokud jednáním nadřízeného byl stěžovatel diskriminován nebo zkrácen na svém právu na příznivé pracovní prostředí, mohl podat žalobu podle § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru, čehož však nevyužil. Stěžovateli nic nebránilo ani v uplatnění náhrady škody postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), k čemuž mohl podle § 38 odst. 2 správního řádu využít i nahlížení do spisu, i když nebyl účastníkem kázeňského řízení. Nelze tedy souhlasit s tvrzením stěžovatele, že nesprávným výkladem zákona o služebním poměru je poškozeným příslušníkům bezpečnostních sborů bráněno v realizaci jejich práv a porušeno jejich právo na spravedlivý proces.

[16] Podle žalovaného je možné odůvodnění nadbytečnosti provedení důkazů předložených stěžovatelem při jednání městského soudu seznat z celého kontextu napadeného rozsudku, nikoliv jen z jeho bodu 14, na který poukazuje stěžovatel. Při negativním zodpovězení otázky jeho účastenství v kázeňském řízení by přitom bylo nadbytečné zabývat se důvody namítnuté podjatosti služebního funkcionáře, k čemuž stěžovatel navrhl provádět dokazování. Z logiky věci by pak nemělo žádný význam ani opatření podkladů z jiných kázeňských řízení. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že městský soud neprovedení těchto důkazů blíže neodůvodnil. Rovněž nepochybil, když tyto důkazní návrhy odmítl po krátké tiché poradě senátu, neboť měl dostatek času uvažovat o relevanci vznášených důkazních návrhů po celou dobu, kdy byly stěžovatelem postupně formulovány při ústním jednání.

[17] Žalovaný také uvedl, že stěžovatel podal na své nadřízené několik trestních oznámení, stížností a podnětů k zahájení kázeňského řízení, přičemž všechna tato podání byla řádně prošetřena. Žádné deliktní jednání ze strany nadřízeného vůči stěžovateli však nebylo prokázáno, stejně jako tvrzená šikana mjr. I. vůči stěžovateli. Naopak z dosud shromážděných podkladů lze seznat spíše šikanu stěžovatele vůči mjr. I. Služební funkcionář plk. S. z titulu své funkce v minulosti vedl několik kázeňských řízení vůči podřízeným příslušníkům, včetně mjr. I. v jiných věcech, přičemž k této osobě nemá žádné blízké vazby. Nic tak nenasvědčuje tomu, že by se plk. S. snažil rozhodnout ve prospěch mjr. I. a byl v posuzované věci podjatý.

[18] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[19] K tomuto vyjádření žalovaného zaslal stěžovatel repliku, ve které znovu argumentoval na podporu svého tvrzení o nutnosti jej považovat za účastníka předmětného kázeňského řízení. Dále namítl, že žalovaný v minulosti nezahajoval řízení v souladu s § 178 zákona o služebním poměru, že ve věci kázeňského řízení vedeného s mjr. I. nikdy neučinil stížnost proti podjatosti plk. S., že při nahlédnutí do správního spisu u městského soudu zjistil absenci dokumentu, v němž namítl podjatost tohoto služebního funkcionáře, a že v řízení o propuštění ze služebního poměru na jeho žádost došlo k pochybením.

[20] Žalovaný ve svém vyjádření k replice označil všechna v ní uvedená tvrzení za nepravdivá, nesprávná nebo bezvýznamná.

III. Posouzení kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[22] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[23] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžejní kasační námitkou, podle níž měl být stěžovatel za použití § 27 správního řádu účastníkem kázeňského řízení vedeného vůči jeho nadřízenému mjr. I., byť mu takové postavení podle § 169 zákona o služebním poměru nenáleželo, a proto mohl i účinně uplatnit námitku podjatosti vůči služebnímu funkcionáři, který v této věci rozhodoval.

[25] Podle § 169 zákona o služebním poměru *účastníkem řízení (dále jen "účastník") je příslušník, bývalý příslušník nebo pozůstalý po příslušníkovi; účastníkem řízení o jednání, které má znaky přestupku, je též navrhovatel.*

[26] Podle § 27 odst. 1 správního řádu *účastníky řízení (dále jen "účastník") jsou a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. Podle odstavce druhého téhož ustanovení účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Podle třetího odstavce stejného ustanovení účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení*

pokračování

účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.

[27] Nejvyšší správní soud má za to, že výčet účastníků řízení ve věcech služebního poměru obsažený v § 169 zákona o služebním poměru je taxativní a vylučuje obecnou právní úpravu účastenství ve správním řádu. Tomuto závěru nasvědčuje doslovný výklad tohoto ustanovení (není zde nijak naznačeno, že by se jednalo o výčet demonstrativní, např. použitím výrazu „také“, „především“, „vždy“ apod.). Dále podle § 1 odst. 2 správního řádu se tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Jestliže tedy zákon o služebním poměru má vlastní plnohodnotnou úpravu účastenství, nepřichází v úvahu aplikace § 27 správního řádu. Navíc řízení o kázeňském přestupku vedené podle § 186 a násl. zákona o služebním poměru se zahajuje z moci úřední a oznámení kýmkoliv podané je pouze podnětem, na jehož základě služební funkcionář může takové řízení zahájit. Je možné argumentovat i tím, že k obdobnému závěru dospěla judikatura ve vztahu k ustanovením § 109 a § 124 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, která upravují účastenství ve stavebním řízení a v řízení o udělení povolení ke zkušebnímu provozu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 - 347, a ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013 - 33), ve vztahu k ustanovení § 116 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, které upravovalo účastenství v řízení o správním deliktu podle tohoto zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 2 As 310/2016 - 52), a ve vztahu k ustanovení § 7 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů, jež upravuje účastenství v řízení o vydání integrovaného povolení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 43/2011 - 53). I v těchto případech totiž bylo judikováno, že výčet účastníků zmíněných řízení je uzavřený (taxativní), a tudíž vylučující použití § 27 správního řádu. Konečně je nutné poukázat na účel příslušné právní úpravy spočívající v rychlém a efektivním rozhodování o kázeňském přestupku příslušníka bezpečnostního sboru při současném zachování především práv obviněného z disciplinárního deliktu. Proto postavení účastníků tohoto řízení nemají další osoby, které se cítí být dotčeny jednáním obviněného.

[28] Lze tedy ve shodě s městským soudem učinit závěr, že výčet účastníků řízení ve věcech služebního poměru uvedený v § 169 zákona o služebním poměru je taxativní a vylučuje aplikaci obecné úpravy účastenství v řízení podle § 27 správního řádu. Jelikož tedy stěžovatele nebylo možné považovat za účastníka řízení o kázeňském přestupku mjr. I. ve smyslu § 169 zákona o služebním poměru, nebyl ani oprávněn v jeho rámci namítnout podjatost služebního funkcionáře, který ve věci rozhodoval. Proto řízení o stěžovatelově námitce podjatosti bylo pro její zjevnou právní nepřípustnost správně služebním orgánem prvního stupně zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

[29] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatele, že v důsledku nepřipuštění jeho účastenství v kázeňském řízení došlo k zásahu do celé řady jeho práv a k porušení zákazu diskriminace a práva na spravedlivý proces. Stěžovatel byl totiž pouze podatelem podnětu, na základě něhož bylo z úřední moci zahájeno kázeňské řízení vůči mjr. I., ve kterém mu však zákonodárce z uvedených důvodů nepřiznal postavení účastníka. Tato skutečnost však stěžovateli nebránila použít jiné právní prostředky ochrany vůči údajnému jednání nadřízeného, kterým se cítil být dotčený na svých právech. V této souvislosti lze souhlasit s žalovaným, že stěžovatel mohl na tvrzenou šikanu ze strany jeho nadřízeného reagovat žalobou podanou podle § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru, který zní tak, že *dojde-li ve služebním poměru k porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení jiným jednáním než rozhodnutím služebního funkcionáře, má příslušník právo domáhat se u soudu, aby bylo upuštěno od tohoto porušování, aby byly odstraněny jeho následky a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění, toto právo má příslušník i v případě, že jeho služební poměr již skončil. Výši náhrady určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a okolnostem, za nichž k porušení práv a povinností došlo.* Rovněž tak stěžovatel mohl uplatnit náhradu případné škody postupem podle zákona č. 82/1998 Sb. Při použití těchto prostředků obrany přitom mohl vycházet i z průběhu a výsledku kárného řízení vedeného vůči mjr. I., o nichž se měl možnost dozvědět nahlédnutím do spisového materiálu, neboť takové oprávnění má podle § 38 odst. 2 správního řádu při splnění určitých podmínek nejenom účastník řízení, nýbrž také jiná osoba, která v tomto ohledu prokáže právní zájem nebo jiný vážný důvod. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že kvůli nemožnosti být účastníkem kázeňského řízení bylo zasaženo do jeho ústavních práv.

[30] Posouzení účastenství stěžovatele v předmětném řízení o služebním poměru představovalo právní otázku, k níž nemusel městský soud provádět další dokazování. Pokud tedy učinil závěr, že stěžovateli takové postavení nenáleží, nepochybil, když odmítl důkazy navržené při ústním jednání, které směřovaly k prokázání důvodu podané námitky podjatosti a přímého vlivu kázeňského řízení na stěžovatelova osobnostní práva. Jelikož takové důkazní prostředky očividně nemohly na uvedeném závěru nic změnit, postupoval městský soud správně také v tom směru, že je pro nadbytečnost zamítl po krátké tiché poradě senátu a v napadeném rozsudku stručně odkázal na dostatečnost shromážděného spisového materiálu.

[31] Rovněž není třeba, aby se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami uplatněnými v replice k vyjádření žalovaného, neboť se netýkají předmětu tohoto řízení, kterým je výhradně právní přípustnost stěžovatelovy námitky podjatosti uplatněné v kázeňském řízení. Její podání přitom nebylo žalovaným nikterak zpochybněno, a proto není zapotřebí zkoumat, zda se tato listina nacházela ve spisovém materiálu v době, kdy s ním disponoval městský soud.

[32] Lze tedy shrnout, že městský soud posoudil uvedenou právní otázku správně, jeho rozsudek je přezkoumatelný a žalobní řízení nebylo zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu